

ΙΟΥΝΙΟΥ ΚΘ'

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου,
Πανευφήμου καὶ Πρωτοκορυφαίου
Ἀποστόλου Παύλου

ΕΝ Τῶ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Ἰστώμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅτε κατηυγάσθης τῷ φωτί, τῆς ἐπιφανείσης σοι δόξης ἐν τῇ ὁδῷ ἐμφανῶς, τότε τὸν ἀνέσπερον, Ἥλιον ἔγνωκας, ἀγνοῶν ὃν ἐδίωκες, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, τὸν σε πρὸς οὐράνιον κλήσιν καλέσαντα ὅθεν, ἐκλογῆς σκεῦος ὤφθης, καὶ ἐθνῶν Ἀπόστολος μέγας, καὶ τῶν Ἀποστόλων Παῦλε καύχημα.

Ὅτε ὡς εἰρήνης ποταμός, ἐκ Σιών προῆλθες τῷ κόσμῳ ὡς ἐξ Ἐδέμ πλημμυρῶν, τότε τὴν γῆν ἅπασαν, Παῦλε ἐκύκλωσας, καὶ τοῖς ρείθροις κατήρδευσας, τοῦ Εὐαγγελίου, ἔθνη πόλεις χώρας τε, πρὸς εὐκαρπίαν ζωῆς ὅθεν, οἱ Θεὸν ἐγνωκότες, διὰ τοῦ πανσόφου σου λόγου, αἶνον χαριστήριόν σοι ᾄδομεν.

Ὅτε ὡς πολύφωτος ἀστήρ, τῇ Μακεδονία ἐπέστης ἐκ τῆς Τρωάδος ἐλθὼν, τότε τοῦ τῆς χάριτος, θείου κηρύγματος, τὰς ἀκτῖνας ἐφῆπλωσας, πάσῃ τῇ Ἑλλάδι, καὶ ταύτην ἡγίασας τῇ διελεύσει σου ὅθεν, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, Παῦλε χαρμοσύνως τελοῦντες, τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ὑμνοῦμεν πόνους σου.

Οτε πλήρης χάριτος Χριστοῦ, ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ παρέστης, ῥήτωρ ὡς ἔνθεος, τότε ἀνεκήρυξας, Θεὸν τὸν ἄγνωστον, καὶ πρὸς γνώσιν σωτήριον, τοὺς τῶν Ἀθηναίων, σοφοὺς καθωδήγησας, λόγῳ τῆς χάριτος· ὅθεν, ἀπαρχὴν σε καὶ βάσιν, ἢ τῶν Ἀθηναίων Ἐκκλησίᾳ, κεκτημένη Παῦλε μεγαλύνει σε.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τίς ἐπαξίως ὑμνήσει σου, τοὺς ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου ἀγῶνας, Ἀπόστολε Παῦλε ἔνδοξε; Πᾶσαν γὰρ γλῶσσαν ὑπερβαίνει τὰ σά, ὅτι ὡς ἄσαρκος διετέλεσας, δέσμιος ὢν τῷ πόντῳ Χριστοῦ· ἐν αὐτῷ γὰρ ἔξις μακάριε, καὶ δι' αὐτοῦ εἰργάσω τῷ κόσμῳ, ξένα καὶ παράδοξα, θέατρον γενόμενος Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους, ἵνα τοὺς πάντας κερδήσης· Ἀλλ' ὦ Ἀποστόλων ἀκροθίνιον, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Σάλπιγξ πνευματικῆ, ἢ γλῶσσά σου ἐδείχθη, οὐρανοφάντα Παῦλε, κηρύττουσα τῷ κόσμῳ, Χριστοῦ τὴν ἐνανθρώπησιν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Στόμα θεοειδές, καὶ ῥήτωρ θεηγόρος, τῆς νέας Διαθήκης, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐδείχθη Παῦλε ἔνδοξε.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Χάριν πάντες ἡμεῖς, ὀφείλομέν σοι Παῦλε, ὅτι πρὸς σωτηρίαν, ἐκ πλάνης τῶν εἰδώλων, σοφῶς ἡμᾶς ὠδήγησας.

Δόξα. Τριαδικόν.

Σύνθρονον τῷ Πατρί, τὸν σαρκωθέντα Λόγον, καὶ Πνεύματι τῷ θείῳ, δοξάζομεν ὦ Παῦλε, τοῖς θεοφθόγοις λόγοις σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τέτοκας ὑπὲρ νοῦν, ἐκ σοῦ σωματωθέντα, τὸν πρὶν ἄσαρκον Λόγον, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, σώζοντα κόσμον Ἄχραντε.

Νῦν ἀπολύεις. **Τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ (σελ. 322), καὶ Ἀπόλυσις.**

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τό, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, **ιστῶμεν στίχους ς', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.**

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν μέγαν Παῦλον; τῆς θεογνωσίας τὴν σάλπιγγα, καὶ φωστῆρα κόσμου τὸν ἄδυτον, ἐκλογῆς Χριστοῦ τὸ θεῖον σκεῦος· τὸ στόμα, τῆς εὐσεβείας τὸ πολύσοφον· τὸ ρεῖθρον, τὸ καταρδεῦον κτίσιν ἅπασαν· τὸν τῆς Καινῆς Διαθήκης, σοφὸν ὑποφήτην, καὶ ἐκφάντορα εὐκλεῆ, δι' οὗ διδασκόμεθα, ἀληθείας θείας τὴν ἐπίγνωσιν.

Ποίοις πνευματικοῖς ἄσμασιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν θεῖον Παῦλον; τὸν ὡς ἀετὸν τανυπτέρυγα, ἅπασαν τὴν γῆν διατρέξαντα, καὶ Χριστῷ ὑπήκοα τὰ ἔθνη, τῷ λόγῳ, τῆς ἀληθείας παραστήσαντα, ὡς μύστης, Εὐαγγελίου τοῦ τῆς χάριτος· τῆς ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησίας, μέγαν ἑωσφόρον, καὶ θεόληπτον παιδευτὴν, δι' οὗ παιδευόμεθα, ἀρετῶν τὴν τελειότητα.

Πάντες οἱ εὐσεβεῖς σήμερον, εὐφημοῦμέν σε Παῦλε παμμάκαρ, οἱ λελυτρωμένοι τῷ λόγῳ σου, τῆς εἰδωλικῆς ματαιότητος, καὶ Χριστοῦ δεξάμενοι τὴν χάριν· ἐλθὼν γάρ, ἐν ταῖς Ἀθήναις θεῖῳ Πνεύματι, πανσόφως, Θεὸν τὸν ἄγνωστον ἐκήρυξας, ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, γλώσση θεηγόρῳ· ὅθεν ἄγοντες εὐλαβῶς, τὴν τούτου ἀνάμνησιν, κατὰ χρέος σε γεραίρομεν.

Ἔτερα Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν οὐράνιον ἄνθρωπον, τῆς σοφίας τὸ σκήνωμα, τὸ τοῦ θεοῦ

Πνεύματος μέγα ὄργανον, θεογνωσίας τὸν ῥήτορα, ἐθνῶν τὸν Ἀπόστολον, καὶ διδάσκαλον σοφόν, καὶ λαμπρὸν θεορῶήμονα, τῶν τῆς χάριτος, ὑψηλῶν μυστηρίων καὶ δογμάτων, ἀνυμνήσωμεν ἀξίως, Παῦλον τὸν μέγαν γηθόμενοι.

Οὐρανόθεν καλέσας σε, παραδόξως ὁ Κύριος, ὁ ἐκ μήτρας ἔνδοξε ἀφορίσας σε, σκεῦος τῶν θείων ἐλλάμψεων, καὶ μέγαν Ἀπόστολον, τῆς θεότητος αὐτοῦ, καὶ φωστήρα παγκόσμιον, σὲ ἀνέδειξε, καὶ εἰς ἔθνη μακρὰν τε ἀποστείλας, διὰ σοῦ ἡμᾶς πρὸς γνῶσιν, Παῦλε τὴν θείαν προσκέκληκε.

Εκ Σιῶν κόσμῳ ἔφανας, καὶ τὰ ἔθνη ὡς σχοίνισμα, λαβὼν διελέλυθας κτίσιν ἅπασαν, τὸ τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, κηρύττων τοῖς ἅπασιν, καὶ τῷ λόγῳ σου σοφέ, τῆς Ἑλλάδος κατηύγασας, τὰ πληρώματα· διὰ τοῦτο ἡ σύμπασα Ἑλλάς σε, ἐξαιρέτως δὲ ἡ πόλις, τῶν Ἀθηνῶν αἰνεῖ χαίρουσα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὴν σὴν παγγέραστον μνήμην τελοῦντες, Παῦλε Ἀπόστολε, τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγῶνάς σου, καὶ μυρίους πόνους καὶ καμάτων, χρεωστικῶς μακαρίζομεν· Σὺ γὰρ ὡς φῶς ἡμῖν ἐπέστης, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ τῆς πλάνης καθημένοις, καὶ εἰρήνην καὶ λύτρωσιν ἀπὸ τῶν ματαίων ἡμῖν εὐηγγελίσω· καὶ ἀξιῶς ἐξ ἀναξίων ἡμᾶς ἀναδείξας, τῷ θείῳ κηρύγματι, υἰοθετήσας τῷ Πατρὶ, δι' Υἱοῦ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι. Ὅθεν ἡ ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησία, ἀρῶραγῃ σε θεμέλιον ἔχουσα, καυχᾶται ἐν σοί, καὶ σὺν αὐτῇ πᾶσα ἡ Ἑλλάς, Ἀπόστολον μέγαν, καὶ διδάσκαλον σοφόν, τῇ διδασκαλίᾳ σου ἀβρύνεται. Ἀλλὰ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ῥύεσθαι ἡμᾶς πάσης αἰρέσεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε...

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν..., τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀποστολικὰ Ἀναγνώσματα.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα (θ' 1-22).

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὁ Σαῦλος, ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόβου εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου, προσελθὼν τῷ ἀρχιερεῖ, ἤτήσατο παρ' αὐτοῦ ἐπιστολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς τὰς συναγωγάς, ὅπως ἐάν

τινας εὐρη τῆς ὁδοῦ ὄντας, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγῃ εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι ἐγένετο αὐτὸν ἐγγίξειν τῇ Δαμασκῷ, καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διώκεις; Εἶπε δὲ τίς εἶ, Κύριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπεν· ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς, ὃν σὺ διώκεις· ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ εἰσελθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ λαληθήσεται σοι τί σε δεῖν ποιεῖν. Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ εἰστήκεισαν ἐνεοί, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες. Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς, ἀνεωγμένων δὲ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ οὐδένα ἔβλεπε· χειραγωγοῦντες δὲ αὐτὸν εἰσήγαγον εἰς Δαμασκόν. Καὶ ἦν ἡμέρας τρεῖς μὴ βλέπων, καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲ ἔπιεν. Ἦν δὲ τις μαθητῆς ἐν Δαμασκῷ ὀνόματι Ἀνανίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν ὁράματι· Ἀνανία· Ὁ δὲ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε. Ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτὸν· ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθείαν καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα Σαῦλον ὀνόματι Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύχεται, καὶ εἶδεν ἐν ὁράματι ἄνδρα ὀνόματι Ἀνανίαν εἰσελθόντα καὶ ἐπιθέντα αὐτῷ χεῖρα, ὅπως ἀναβλέψη. Ἀπεκρίθη δὲ Ἀνανίας· Κύριε, ἀκήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅσα κακὰ ἐποίησε τοῖς ἁγίοις σου ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ ὧδε ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων δῆσαι πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραὴλ· ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν.

Ἀπῆλθε δὲ Ἀνανίας καὶ εἰσήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας εἶπε· Σαοὺλ ἀδελφέ, ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με, Ἰησοῦς ὁ ὀφθεις σοι ἐν τῇ ὁδῷ ἣ ἦρχου, ὅπως ἀναβλέψης καὶ πλησθῆς Πνεύματος Ἁγίου. Καὶ εὐθέως ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε, καὶ ἀναστὰς ἐβαπτίσθη, καὶ λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν. Ἐγένετο δὲ ὁ Σαῦλος μετὰ τῶν ἐν Δαμασκῷ μαθητῶν ἡμέρας τινάς, καὶ εὐθέως ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τὸν Ἰησοῦν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες καὶ ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ πορθήσας ἐν Ἱερουσαλήμ τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ὧδε εἰς τοῦτο ἐληλύθει, ἵνα δεδεμένους αὐτοὺς ἀγάγῃ ἐπὶ τοὺς ἀρχιερεῖς; Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦνας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα (16-34).

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐκδεχομένου Σίλαν καὶ Τιμόθεον τοῦ Παύλου, παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, θεωροῦντι κατεῖδωλον οὖσαν τὴν πόλιν. Διελέγετο μὲν οὖν ἐν τῇ συναγωγῇ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τοῖς σεβομένοις καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πᾶσαν ἡμέραν πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας. Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ, καὶ τινες ἔλεγον· τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Οἱ δὲ ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι, ὅτι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν εὐηγγελίζετο αὐτοῖς. Ἐπιλαβόμενοί τε αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Ἄρειον Πάγον ἤγαγον λέγοντες· δυνάμεθα γνῶναι τίς ἢ καινὴ αὕτη ἢ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχὴ; Ξενίζοντα γὰρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν· βουλόμεθα οὖν γνῶναι, τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον.

Σταθεὶς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔφη· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν, εὗρον καὶ βωμὸν ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο, Ἄγνωστω Θεῷ. Ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν. Ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων, οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται προσδεόμενός τινος, αὐτὸς διδοὺς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα· ἐποίησέ τε ἐξ ἐνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὀρίσας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν, ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρά γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὗροιεν, καί γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα. Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμεν, ὡς καὶ τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι· τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. Γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ, οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθημήσεως ἀνθρώπου, τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον. Τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν, διότι ἔστησεν ἡμέραν ἐν ἣ ἔμελλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὤρισε,

πίστιν παρασχῶν πᾶσιν, ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Ἀκούσαντες δὲ ἀνάστασιν νεκρῶν οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον· ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου. Καὶ οὕτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν. Τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς.

Πρὸς Τιμόθεον Β' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (δ' 1-8, 16-18).

Τέκνον Τιμόθεε, διαμαρτύρομαι ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ μέλλοντος κρίνειν ζῶντας καὶ νεκροὺς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως ἀκαίρως, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ. Ἔσται γὰρ καιρὸς, ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται. Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποιήσον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον. Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνισαί, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

Ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογία οὐδεὶς μοι συμπαρεγένετο, ἀλλὰ πάντες με ἐγκατέλιπον· μὴ αὐτοῖς λογισθεῖν· ὁ δὲ Κύριός μοι παρέστη καὶ ἐνεδυνάμωσέ με, ἵνα δι' ἐμοῦ τὸ κήρυγμα πληροφορηθῇ καὶ ἀκούσῃ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἐρῶσθην ἐκ στόματος λέοντος. Καὶ ῥύσεται με ὁ Κύριος ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ καὶ σώσει εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν.

Εἰς τὴν Λιτήν. Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Εὐφραίνεται ἐν Κυρίῳ, ἡ σύμπασα Ἑλλάς, ἀνακαινοθεῖσα τῷ λόγῳ σου, καὶ τελεσθεῖσα πρὸς εὐσέβειαν Ἀπόστολε Παῦλε· τὸν γὰρ ἄγνωστον Θεόν, σοφῶς ἡμῖν ἐκήρυξας, τὴν ἐν αὐτῷ ἀπολύτρωσιν, καὶ τῆς ἐν καινότητι ζωῆς τὰ ἀγαθὰ, καὶ τῆς ἀθανασίας τὰ ἐπαγγέλματα, ἔργῳ τοῖς πᾶσιν ἐκφαίνων· τοῦ Εὐαγγελίου γὰρ τῆς χάριτος, τὰς δωρεὰς καρποφορῶν, ὑπὲρ ἥλιον ἐξέλαμψας, τοῖς πέρασιν ἔνδοξε· Ὅθεν σου

τὴν μνήμην γεραίρομεν, εὐσήμως σήμερον, οἱ διὰ σοῦ προσενεχθέντες Χριστῷ, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς βοῶμεν· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Τὸν πανευκλεῖ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, τὸν παρ' αὐτοῦ κληθέντα θαυμαστώσ, Παῦλον τὸν θεσπέσιον, πᾶσα γλῶσσα τιμάτω· περωθεὶς γὰρ τῇ θείᾳ ἀγάπῃ, οὐκ ἔζη ἐν ἑαυτῷ ὁ μακάριος, ἄλλ' ἐν μόνῳ τῷ Χριστῷ, πάντοτε τὴν νέκρωσιν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ φέρον· ὅθεν ἅπασαν τὴν οἰκουμένην διήλθε, καὶ τῆς ἀληθείας τὸν σπόρον διέσπειρε, λογικαῖς ἀρούραις, ὡς γεωργὸς Θεοῦ καὶ συνεργός· ὧ καὶ πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Τῶν ἀρετῶν σου ὁ πλοῦτος καὶ τῶν ἀγώνων τὸ μέγεθος, πάντα νοῦν ἐκπλήττουσιν, οὐρανοβάμον Παῦλε Ἀπόστολε· πάντα γὰρ σκύβαλα ἠγήσω, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃς, ἐν ᾧ οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ γνώσεως· καὶ τὰ πάντα τοῖς πᾶσι γέγονας, ἵνα τοὺς πάντας σώσῃς κατὰ τὴν δοθεῖσάν σοι χάριν ἔνδοξε· ὅθεν τῆς σῆς ἐφέσεως τυχῶν, συγκληρονόμα καὶ συμμετόχα Χριστοῦ, διὰ τοῦ Εὐαγγελίου τὰ ἔθνη, ὡς τῶν ὑπὲρ νοῦν διάκονος ἀνέδειξας. Ἀλλὰ μὴ παύσῃ δεόμεθα, συντηρῶν καὶ φυλάττων ἡμᾶς, ἐν τῇ καλῇ ὁμολογίᾳ σου.

Ἦχος δ'.

Ἀπ' οὐρανοῦ κληθεῖς, παρὰ Χριστοῦ τοῦ διωκομένου, τῆς οικονομίας αὐτοῦ τὸ ἀπόρρητον μυστήριον, ἀκριβῶς μεμυσταγώγησαι Παῦλε· καὶ τῆς ἀσεβείας ἐκφάντωρ μέγας ἀποφανεῖς, τοὺς πάντας ὑπερέβῃς, ἐν τε τῷ ζήλῳ καὶ τοῖς σκάμμασιν, ἐν τε τῷ λόγῳ καὶ ταῖς πράξεσι, στέφανος καὶ καύχημα, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος· καὶ νῦν τὸν δρόμον τετελεκώς, ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τῶν Ἀποστόλων τὴν καλλονὴν, καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τὸν ἀρῶραγῃ θεμέλιον, καὶ μέγαν διδάσκαλον, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον, χρεωστικῶς μεγαλύνωμεν· μεγάλως γὰρ κοπιήσας, ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, κύκλῳ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν περιέλαβεν, ἔθνη πόλεις καὶ λαοὺς, καταφωτίζων τῇ αἴγλῃ τῆς θεογνωσίας· εἰς πᾶσαν γὰρ τὴν

γῆν δαβιτικῶς, ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ πάντα ἐδίδαξε πιστεύειν, εἰς Τριάδα τὴν ὑπέρθεον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον**· Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις σου, τίς διηγῆσεται, ἔνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε; ἢ τίς παραστήσει τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς κόπους σου, οὓς ἐκοπίασας ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πάντα κερδήσης, καὶ Χριστῷ προσαγάγῃς τὴν Ἐκκλησίαν; Ἀλλὰ ταύτην αἰτήσαι, φυλάττειν τὴν καλὴν σου ὁμολογίαν, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, Παῦλε Ἀπόστολε, καὶ διδάσκαλε τῶν Ἐκκλησιῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις σου, τίς διηγῆσεται, ἔνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε; τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς ἐν λιμῷ καὶ δίψει κακοπαθείας, τὰς ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι, τὴν σαργάνην, τοὺς ῥαβδισμούς, τοὺς λιθασμούς, τὴν περίοδον, τὸν βυθόν, τὰ ναύαγια; Θέατρον ἐγένου καὶ Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Πάντα οὖν ὑπέμεινας, ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί σε Χριστῷ, ἵνα κόσμον κερδήσης, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ σου. Διὸ δυσωποῦμέν σε, οἱ τελούντες τὴν μνήμην σου πιστῶς, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Τὸν ὑποφήτην Χριστοῦ καὶ μέγαν Ἀπόστολον, τὸν ἐκ τῆς ματαιίας τῶν εἰδώλων ἀναστροφῆς, πρὸς τὸ θαυμαστὸν τῆς εὐσεβείας φῶς, ἡμᾶς ἀναγαγόντα, Παῦλον τὸν θεσπέσιον, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ λαμπρῶς κηρύξας, τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα, καὶ τῆς αὐτοῦ χρηστότητος τὸν πλοῦτον ἐκκαλύψας, αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, τῶν Ἐκκλησιῶν τὴν σύστασιν, ἀσάλευτον τήρησον ἐκ πάσης αἰρέσεως, ἔνδοξε Παῦλε Ἀπόστολε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν εὐκλεῶν κατορθωμάτων σου, τὰ περιφανῆ τρόπαια, πᾶσα ἡ κτίσις γεραίρει, Παῦλε Ἀπόστολε· ὡς γὰρ ἄσαρκος ἀληθῶς, ἐπὶ τῆς

γῆς διετέλεσας, καὶ τὰ ἔθνη ὑπῆκα Χριστῷ, τῷ σῶ λόγῳ παρέστη-
σας, μυρίοις πόνοις καὶ ἰδρῶσι μακάριε· καὶ νῦν ἀνακεκαλυμμένῳ
προσώπῳ, Χριστοῦ τὴν δόξαν ὁρῶν, ἰκέτευε ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν
τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον**· Δέσποινα πρόσδεξαι...

Νῦν ἀπολύεις... **Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.**

Ἦχος δ'. Κανόνα πίστεως. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσσοστόμου.

Ἐθνῶν σε κήρυκα καὶ φωστήρα τρισμέγιστον, Ἀθηναίων διδάσκα-
λον, Οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, εὐφροσύνως γεραίρομεν· τοὺς ἀγῶνας
τιμῶμεν καὶ τὰς βασάνους διὰ Χριστόν, τὸ σεπτόν σου μαρτύριον.
Ἄγιε Παῦλε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἐκλογῆς Χριστοῦ σκεῦος καὶ Ἀπόστολος μέγιστος, καὶ σαγηνευτῆς
ἔθνῶν θεῖος, ἐν τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, ἐδείχθης ὡς πλήρης ὢν φωτός,
Ἀπόστολε Παῦλε ἀληθῶς· τὸν γὰρ ἄγνωστον κηρύττεις ἡμῖν Θεόν,
τοῖς πόθῳ ἀνακράζουσι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ
θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ χορηγοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσι τὰ κρείττονα.

Ἔτερον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐθνῶν τὸν Ἀπόστολον, καὶ ὁδηγὸν πρὸς Χριστόν, τὸν Παῦλον τὸν
μέγιστον, ὡς μύστην τῶν ὑπὲρ νοῦν, προφρόνως ὑμνήσωμεν· οὗτος
γὰρ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ θεηγορήσας, ὤφθη τῆς ἐν Ἀθήναις, ἰδρυτῆς
Ἐκκλησίας, ἣν πάντοτε φυλάττει, ἐκ πάσης αἰρέσεως.

Θεοτοκίον· Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον...

Καὶ Ἀπόλυσις.

* * *

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως σκεῦος ἐκλογῆς, καὶ Ἀπόστολον μέγαν, καὶ ἥλιον λαμπρόν, ἐπὶ

πάσαν τὴν κτίσιν, ἀκτίνας τὰς τῆς πίστεως, ἐφαπλοῦντα ἐν Πνεύματι, εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην, ἐορτάζομεν, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, ὦ Παῦλε πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ο Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σεσάρκωται Ἀγνή, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, ἀτρέπτως ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ διπλοῦς κόσμῳ πέφηνε, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ τῆς ἀρχαίας κατάρας, τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, Παρθένε Πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας πίστεως, εὐσημος σάλπιγξ, στόμα ἔνθεον, ἡθῶν ἁγίων, ἀνεδείχθης ἐν τῷ κόσμῳ Ἀπόστολε· καὶ τοῦ Σωτῆρος σαλπίσας τὴν σάρκωσιν, τῆς ἀσεβείας τὴν πλάνην συνέχεας. Παῦλε ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θεῖον σκήνωμα, τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀνεδέδειξαι, Παρθενομήτορ, ἐν γαστρὶ σου δεξαμένη τὸν Ὑψιστον, καὶ μετὰ σώματος τοῦτον κηύσασα, εἰς ἀνακαίνισιν κόσμου καὶ λύτρωσιν. Ὅν ἰκέτευε, δοθῆναι Θεογεννήτρια, εἰρήνην τοῖς πιστοῖς καὶ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Αποστόλων ἀκρότης καὶ ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἱερὸς ὑποφήτης Ἐκκλησιῶν ἀπασῶν, ἀνεδείχθης ἀληθῶς Παῦλε Ἀπόστολε· διὰ τοῦτο ἐν χαρᾷ, ἐορτάζουσι σοφέ, τὴν μνήμην σου τὴν ἁγίαν, τῶν λόγων σου ταῖς βαθμίσι, πρὸς θεῖαν δόξαν ἀναγόμεναι.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθεὶς ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων Ἄχραντε, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων καὶ Ποιητὴς τοῦ παντός, τὴν φθαρεῖσαν τοῦ Ἀδὰμ φύσιν ἀνέπλασε, καὶ ἐθέωσεν ἡμᾶς, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρῶν, ὁ μόνος παντελεῆμων. Ὅν ἐκδυσώπει Παρθένε, ἐλεηθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Τὸ Προκειμένον· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ...

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ...

Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθροῦ. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, ἐν σεαυτῷ κτησάμενος Παῦλε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ποταμοὺς ὕδατος ἀλλομένου, εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἐκ τῶν χειλέων σου τῇ οἰκουμένη πηγάζεις· ὡς χεῖμαρροι γὰρ τρυφῆς, καὶ μέλι δαβιτικῶς τὸ ἐκ πέτρας, καὶ μάννα οὐράνιον, εὐφραίνουσι καὶ τρέφουσιν, οἱ λόγοι σου μακάριε, πᾶσαν Ἐκκλησίαν, πρὸς δόξαν τοῦ σὲ δοξάσαντος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... Κύριε, ἐλέησον... Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς...

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀποστόλου· ὁ τοῦ Ἀποστόλου φέρει τὴν ἀκροστιχίδα·

Παῦλον γεραίρω τῆς ἐκλογῆς τὸ σκεῦος. Γερασίμου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Παθῶν μου τὴν ζόφωσιν, θείῳ φωτί σου διάλυσον, καὶ λόγον μοι δώρησαι, ὡς ἂν ὑμνήσω Σωτῆρ, τὸν ἐν πάσῃ σε, κηρύξαντα τῇ κτίσει, Ἀπόστολον ἔνθεον, Παῦλον τὸν ἔνδοξον.

Ἀκτίσι κατηύγασαι, τῆς οὐρανόθεν φανείσης σοι, ἐλλάμψεως ἔνδοξε, ἐν τῇ ὁδῷ ἐμφανῶς· ὅθεν ἔνθεος, ἀπὸ διώκτου κήρυξ, καὶ μέγας Ἀπόστολος, Κυρίου γέγονας.

Υπόθεν ὁ Κύριος, ἐπιφανεῖς σοι ἐβόησε, Σαοὺλ τί διώκεις με; Εἰς Δαμασκὸν εἰσελθὼν, λαληθήσεται, τί σε δεῖ ποιεῖν· ἔνθα, ἐπλήσθης τῆς χάριτος, Παῦλε τοῦ Πνεύματος.

Λαμπτήρ παμφαέστατος, καὶ παναρμόνιον ὄργανον, καὶ σάλπιγξ θεόφθογγος, ἐδείχθης Παῦλε σοφέ, τὸ μυστήριον κηρύττων ἐν τῷ κόσμῳ, Χριστοῦ τῆς σαρκώσεως, ζήλου θερμότητι.

Θεοτοκίον.

Ο θρόνος ἔμψυχος, τοῦ Βασιλέως τῆς κτίσεως, τὸ μέγα παλάτιον, τοῦ Παντοκράτορος, Ἀειπάρθενε, Μαρία Θεοτόκε, τὸν νοῦν μου καταύγασον, τῇ σῇ λαμπρότητι.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ναμάτων πλησθεὶς τῶν θεοβρύτων, ὡς μέγας ἐξῆλθες ποταμὸς, ἐκ τῆς Σιών Ἀπόστολε, καὶ πᾶσαν γῆν ἐκύκλωσας, Εὐαγγελίου ρεύμασιν, ἄρδων ἔθνῶν τὰ συστήματα.

Γνωσθέν σοι Ἀπόστολε τὸ μέγα, μυστήριον καὶ θεοπρεπές, τῆς τοῦ Χριστοῦ κενώσεως, τούτου λαμπρῶς ἐκήρυξας, τὰ ἀγαθὰ δωρήματα, καὶ τῆς σοφίας τὸ μέγεθος.

Εθνῶν Ἐκκλησίας νυμφοστόλος, καὶ βίου ἀγίου παιδευτῆς, καὶ γεωργὸς πανάριστος, ἐνθέων ἐπιδόσεων, Παῦλε σοφὲ Ἀπόστολε, ὡς ἀληθῶς ἐχρημάτισας.

Ρημάτων σου θείαις λαμπηδόσιν, ἠγάσθη πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἡ Ἀραβία ἔνδοξε, τῶν λόγων δὲ τῇ χάριτι, ἡ Κιλικία δέδεκται, τῆς εὐσεβείας τὸ κήρυγμα.

Θεοτοκίον.

Αφλέκτως συνέλαβες, ἐν μήτρα, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος Ἀγνή, ἀφθόρως δὲ ἐκύησας, τὸν πάντα συστησάμενον, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, μίαν ὑπόστασιν ἔχοντα.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. δ'.

Ποία φυλακὴ οὐκ ἔσχε σε δέσμιον; Ποία δὲ Ἐκκλησία οὐκ ἔχει σε ῥήτορα; Δαμασκὸς μέγα φρονεῖ ἐπὶ σοὶ Παῦλε· εἶδε γάρ σε σκελισθέντα φωτί. Ῥώμη σου τὸ αἶμα δεξαμένη, καὶ αὐτὴ κομπάζει· ἀλλ' ἡ Ταρσοὺς πλέον χαίρει, καὶ πόθῳ τιμᾷ σου τὰ σπάργανα. Ἄλλ' ὦ Παῦλε Ἀπόστολε, τὸ καύχημα τῆς οἰκουμένης, προφθάσας ἡμᾶς στήριξον.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ιλασμόν καὶ σωτηρίαν, ἐν Χριστῷ ἀνεκήρυξας, ἐν Συρίᾳ Παῦλε, ὡς Εὐαγγελίου διδάσκαλος, τῶν ἱερῶν διδαχῶν σου ἐξαιρέτως δέ, κατετύφησεν, ἡ Ἀντιόχεια χαίρουσα.

Ρητορεύων θεηγόρως, τοῦ Χριστοῦ τὴν χρησιότητα, τὴν Κύπρον εἰσφέρεις, πρὸς θεογνωσίας ἐπίγνωσιν, καὶ Πισιδίας τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν, Παῦλε πάνσοφε, θείῳ φωτὶ κατεφώτισας.

Ως πολύφωτον φωστήρα, καὶ ζωῆς θείας κήρυκα, τῆς ἀθανασίας, τὰς ἐπαγγελίας κηρύττοντα, Λύστρα καὶ Δέρβη σε Παῦλε ὑπεδέξαντο, καὶ Ἰκόνιον, καὶ τῷ φωτὶ σου ηὐγάσθησαν.

Τὰς λαμπράς σου ἀριστείας, τοὺς ἰδρώτας τὰ σκάμματα, τοὺς πολλοὺς κινδύνους, τοὺς κόπους καὶ μόχθους Ἀπόστολε, δι' ὧν τοὺς πάντας Κυρίῳ προσενήνοχας, μεγαλύνομεν, Παῦλε οὐράνιε ἄνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Αρρήτως συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα ὡς ἄνθρωπον, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς ἀρρέυστως ἐκλάμψαντα, ἀπειροδύναμον Λόγον καὶ ὑπέρθεον, Κόρη Πάναγνε, σῶζε τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Σαρκὸς ἔξω γέγονας, ὡς πάντοτε τὴν νέκρωσιν, φέρων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί σου· ὅθεν εἰς τρίτον ἡρῆθης σοφὴ οὐρανόν, καὶ εἶδες καὶ ἤκουσας σεπτῶς, ξένα καὶ παράδοξα, καὶ ἀπόρρητα πράγματα.

Εκλάμπας ὡς ἥλιος, θεοφεγγῆς Ἀπόστολε, τοῦ Εὐαγγελίου ταῖς ἀκτίσιν, ἐν τῇ Φρυγίᾳ καὶ Γαλατίᾳ σοφέ, καὶ ἐν τῇ Τρωάδι ἀληθῶς, ἐξ αὐτῶν ἀπήλασας, ἀθειῆς τὴν ζόφωσιν.

Καλῶν θείων μέθεξιν, καὶ θεῖα Εὐαγγέλια, τῆς κατὰ Χριστὸν ἐλευθερίας, ἐν τῇ Ἑλλάδι Παῦλε ἐλήλυθας, εὐαγγελιζόμενος τρανῶς, καὶ τὸν σπόρον ἔσπειρας, ἐν αὐτῇ τὸν τῆς πίστεως.

Λαμπρύνεις κηρύγματι, τῆς εὐσεβείας ἔνδοξε, Νεάπολιν Παῦλε καὶ Φιλίππους, Ἀπολλωνίαν καὶ τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ Θεσσαλονίκην τὴν κλεινὴν· ὅθεν ὡς τῆς πλάνης σε, καθαιρέτην γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Ορέων ὑπέρκεισαι, ἀγγελικῶν δυνάμεων, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε, ἀποτεκοῦσα τὸν Ζωοδότην Χριστόν· ὅθεν νεκρωθέντα μου τὸν νοῦν, πάσαις παραβάσεσι, τῇ σῇ χάριτι ζῶωσον.

Ῥδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Γνωστὸν τῆς δόξης τὸν Κύριον, ὃν πάλαι ἀγνοοῦντες ἐσέβοντο, Παῦλε κατέστησας, τοῖς Ἀθηναίοις Ἀπόστολε, ὡς ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ, τοῦτον ἐκήρυξας.

Ἡ Ἀθηνῶν Ἐκκλησία σε, διδάσκαλον καὶ θεῖον θεμέλιον, Παῦλε κατέχουσα, ἀγαλλιᾶται τῇ δόξῃ σου, πανδήμως ἐκτελοῦσα, τὴν θείαν μνήμην σου.

Σοφία θεία τοῦ πνεύματος, καὶ γλώσση ἀληθῶς θεορρήμονι, Παῦλε τὴν Βερόροϊαν, σέβειν Χριστὸν ἐξεπαίδευσας· διὸ ὑμολογεῖ σου τὰ προτερήματα.

Τῷ φωτισμῷ τῷ τῆς πίστεως, τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου κατηύγασας, καὶ προσενήνοχας, ταύτην Χριστῷ ἀναθάλλουσαν, τῆς εὐσεβείας Παῦλε, ἄνθη τὰ εὖοσμα.

Θεοτοκίον.

Ἦλη καλὴ ὅλη ἄμωμος, καθὼς ὁ Σολομὼν ἁσματίζει σοι, εὐρέθης Ἄχραντε, καὶ ἐκ γαστροῦ σου ἐκήρυσας, τὸν πάντων Βασιλέα, Παντοβασίλισσα.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἀποστόλων πρόκριτος καὶ κορυφαῖος ἐδείχθης, προσκληθεὶς Ἀπόστολε, παρὰ Χριστοῦ οὐρανόθεν· ἔνθεν δὴ, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν διήλθες, ἅπαντας, καταφωτίζων πρὸς θείαν πίστιν· διὰ τοῦτο σοι βοῶμεν· χαίροις ὦ Παῦλε, Ἐκκλησιῶν ὁ φωστήρ.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ διώκτου μαθητῆς, θερμότατος ἐδείχθης, καὶ κήρυξ τε καὶ ζηλωτής, περιφανῆς Κυρίου, κληθεὶς σοφὴ ἐξ οὐρανοῦ, ὡς σκεῦος θείας ἐκλογῆς, καὶ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἀφωρισμένος, εἰς ὑπουργίαν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης· ὅθεν τοῦ καλέσαντός σε Χριστοῦ τὸ ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἐναντίον ἐθνῶν καὶ βασιλέων βαστάσας, καὶ ἐν τοῖς μέλεσί σου αὐτὸν δοξάσας, θέατρον ἐγένου Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, ὡς ἀστραπὴ δαβιτικῶς ἔφανα, τὰ ἀληθῆ ἀγαθὰ εὐαγγελιζόμενος πάσῃ τῇ κτίσει,

καὶ τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν· διὰ τοῦτό σοι πάντες βοῶμεν· χαίροις, ὦ Παῦλε, Ἐκκλησιῶν ὁ φωστήρ.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου καὶ πρωτοκορυφαίου Παύλου.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Στόμα ἔνθεον, καὶ γλῶσσαν θεοκίνητον, Παῦλε κτησάμενος, Χριστὸν κηρύττεις τρανώς, εἰς Κρήτην καὶ Ἐφεσον· ἔνθεν τοῖς λόγοις σου, φῶς προσέλαβον, ἡ Ρόδος καὶ ἡ Μίλητος, ἀληθοῦς θεογνωσίας.

Κόσμον ἅπαντα, διέτρεξας Ἀπόστολε, οἷά περ δέσμιος, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ, καὶ πᾶσιν ἐκήρυξας, τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς τοῦ Πνεύματος, ὑφηγητῆς οὐράνιος, καὶ σοφίας θείας πλήρης.

Ἐν τῇ χάριτι, Κυρίου δυναμούμενος, Παῦλε Ἀπόστολε, πάντα τοῖς πᾶσι σαφῶς, ἐγένου καὶ πλείονας, Χριστῷ προσήγαγες, καὶ τὸ ἴδιον, ὑπὲρ τὸ τοῦ προσήκοντος, ὑπερέβλεψας συμφέρον.

Ἰπερβέβηκας, τοὺς πάντας τῷ κηρύγματι, Παῦλε μακάριε· ἀπὸ γὰρ Ἱερουσαλήμ, καὶ κύκλῳ πεπλήρωκας, μέχρις Ἰλλυρικοῦ, τὸ τῆς χάριτος, θεόφρον Εὐαγγέλιον, ὡς Ἀπόστολος θεόπτης.

Θεοτοκίον.

Ομβροφόρον σε, νεφέλην ὑετίζουσαν, ὕδωρ ἀθάνατον, ζωοποιοῦν μυστικῶς, τοὺς πίσει προστρέχοντας, εἰδὼς Πανάχραντε, ἰκετεύω σε, δροσίσαι τὴν καρδίαν μου, φλεγομένην τῇ κακίᾳ.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Συρία Φρυγία Γαλατία, Μυσία καὶ ἡ Ἑλλάς καὶ πᾶσα ἡπειρος, ἐν σοὶ Παῦλε ἔνδοξε, ἤδη ἐπαγάλλονται· ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος πᾶσαν τὴν κτίσιν γάρ, διήλθες ἐξ ἑώας ἐκλάμπας, καὶ μέχρις ἡλίου, δυσμῶν φθάσας παμμάκαρ.

Γνώμη ἀνενδότῳ δεδεμένος, ἀγόμενος πρὸς τὴν Ῥώμην Παῦλε μέγιστε, ἄπασαν ἠγίασας, ὀπόθεν διήρχεσο, πόλιν καὶ νῆσον Ἁγίε, ἐν :

τοῖς δεσμοῖς τοῖς σοῖς· διὸ τὴν ἄλυσίν σου τιμῶμεν, ἦν ὑπὲρ Κυρίου, ὑπέστης θεηγόρε.

Ἐλυσας τὸ σκότος τῆς ἀπάτης, τοῖς λόγοις τοῖς φωταυγέσι σου Ἀπόστολε, καὶ πᾶσαν κατηύγασας, λήξιν τὴν ἐσπέριον, καὶ τῷ Χριστῷ προσήγαγες ὡς δῶρον τίμιον, τοὺς ἐν τῇ Σπανίᾳ οἰκοῦντας, τούτους ἀπαλλάξας τῆς τῶν ματαίων πλάνης.

Ῥώμη ἢ περιβλεπτος καυχᾶται, τῷ θείῳ κηρύγματί σου Παῦλε ἔνδοξε, ἀλλὰ καὶ Νικόπολις, πρὸς καιρὸν πολίτην σε, σχοῦσα ἐν σοὶ σεμνύνεται· ἐν γὰρ αὐτῇ ποτέ, παραχειμάσαι κέκρικας μάκαρ· ὅθεν ἐορτάζει, τὴν εὐκλεῆ σου μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἀπασά σε τάξις ἐγκοσμίων, ὑμνοῦσιν οἷα Μητέρα Θεοῦ ἄχραντον, καὶ ὑπερκοσμίων δέ, νοεροὶ διάκοσμοι, γεραίρουσι τὴν δόξαν σου τὴν ἀκατάληπτον· ἐν σοὶ γὰρ οὐρανὸς καὶ γῆ χαίρει, ὅτι τῷ σῷ τόκῳ, ἦνωνται Θεοτόκε.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Στόμα τοῦ Θεοῦ, πολύσοφον πέφηνας, καὶ σάλπιγξ πάγχρυσος, τῆς ὑπὲρ κατάληψιν, οἰκονομίας Χριστοῦ Ἀπόστολε, καὶ πάντας ἐξεπαίδευσας μόνον τὰ ἄνω φρονεῖν, διὰ λόγου, καὶ ἔργου καὶ χάριτος, ὡς Χριστοῦ μυστηρίων διάκονος.

Ἰθυνας Χριστῷ, ὡς ὢν τούτῳ δέσμιος ἐνθέῳ ἔρωτι, τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολε, τὰς Ἐκκλησίας ἅς συνεκρότησας, τῷ τῆς ἡδίστης γλώσσης σου θείῳ κηρύγματι· ὅθεν πᾶσα, πόλις ἐορτάζει σου, τὴν σεπτὴν καὶ ἁγίαν πανήγυριν.

Μέγας ἀληθῶς, ἐδείχθης Ἀπόστολος τοῦ σὲ καλέσαντος, πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον, τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ χάριτος, ᾧ καὶ διακονούμενος καλῶς τετέλεκας, ἐν τῇ Ῥώμῃ, τὸν δρόμον καὶ εἴληφας, τῶν καμάτων σου Παῦλε τὸν στέφανον.

Ον περ ἐν σκιᾷ, ἑώρας τὸ πρότερον καὶ ἐν αἰνίγματι, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, νῦν κατοπτεῦεις Παῦλε μακάριε, τὸ φῶς οἰκοῦντα ἄδυτον Χριστὸν τὸν Κύριον, ὃν δυσώπει, σῶσαί με Ἀπόστολε, τὸν ὑφάναντα τότε σοὶ ψέλλισμα.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ οὐρανοῦς, ἡ δόξα σου Ἄχραντε ἢ ἀκατάληπτος· ὅτι ἡ γῆ πέπλησται, τῆς τοῦ φρικτοῦ σου τόκου αἰνέσεως· Θεὸν γὰρ ἡμῖν τέτοκας σάρκα γενόμενον, πρὸς τὴν πάλαι, δόξαν ἐπανάγοντα, τοὺς ὀρθὰ Θεοτόκον φρονούντάς σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Εν Ἀποστόλοις μέγιστος, καὶ φῶς τοῦ κόσμου γέγονας, παρὰ Χριστοῦ οὐρανόθεν, κληθεὶς Ἀπόστολε Παῦλε· διὸ αὐτοῦ τὸ ὄνομα, ἐπὶ ἔθνῶν ἐβάστασας, καὶ βασιλέων ἔνδοξε· ἐντεῦθεν πᾶσα ἡ κτίσις, γεραίρει σου τοὺς ἀγῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἀσπόρως ἔτεκες, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινας, παρθένος ὡς πρὸ τοῦ τόκου, εὐλογημένη Μαρία, καὶ ἡ κυφορία σου, εἰρήνη τε καὶ λύτρωσις, καὶ σωτηρία γέγονε, τοῖς μεγαλύνουσι Κόρη, τὰ θεῖά σου μεγαλεῖα.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Ἀποστόλων ἀκρότης καὶ ἐγκαλλώπισμα, τῶν οὐρανίων μύστης, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, οὐρανοβάμον Παῦλε Ἐκκλησιῶν, ὁ φωστήρ ὁ πολύφωτος, Εὐαγγελίου τε κήρυξ ὁ εὐκλεής· διὰ τοῦτο εὐφημοῦμέν σε.

Απ' οὐρανοῦ σε καλέσας ἡμέρας μέσης φανείς, ὁ ἐκ μητρὸς κοιλίας, ἀφορίσας σε Παῦλε, εἰς ἔθνη σε ἀπέστειλε τὰ μακράν, τοὺς ἐν σκότει ὑπάρχοντας, ἐπὶ τὸ φῶς ἐπιστρέψαι τὸ θαυμαστόν, τῆς αὐτοῦ ἐνθέου γνώσεως.

Ἡ Ἀθηνῶν Ἐκκλησία μέγαν διδάσκαλον, πλουτήσασά σε Παῦλε, εὐφημεῖ σε πανδήμως, σὺν ταύτῃ δὲ καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλάς, φωτισθεῖσα τῷ λόγῳ σου, ἀξιοχρέως γεραίρει τοὺς ἱερούς, καὶ μακροὺς σου πόνους ἔνδοξε.

Ἐκ Παλαιστίνης ἐκλάμψας κύκλω διέδραμες, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν, ἱερώτατε Παῦλε, ἐν Ῥώμῃ δὲ τὸν δρόμον τετελεκώς, ἀπετημήθης τὴν κάραν σου, καὶ πρὸς Χριστὸν ὃν ἐπόθεις διακαῶς, χαρμῶσύνως προσεχώρησας.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἐνδεδυμένος τὸν Χριστόν, ξένα εἰργάσω καὶ παράδοξα, ἐν αὐτῷ Παῦλε μακάριε· ἔξω σαρκὸς γὰρ καὶ αἵματος, ἀληθῶς ἐγένου, καὶ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἠρπάγης καὶ τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον εἶδες καὶ ἀκήκοας, ἐν μυστηρίῳ ἀπορόρητῳ. Ἄλλ' ὦ Ἀπόστολε Παῦλε, δόξα τῆς οἰκουμένης καὶ καύχημα, καὶ πάσης Ἐκκλησίας στυλε καὶ ἐδραῖωμα, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε...

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀποστόλου, ἡ γ' καὶ 5' Ῥδή.

Ἀπόστολος· Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Πρὸς Κορινθίους Β' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα
(ια' 21 - ιβ' 9).

Ἀδελφοί, ἐν ᾧ δ' ἂν τις τολμᾷ, ἐν ἀφροσύνῃ λέγω, τολμῶ καὶ γώ. Ἑβραῖοί εἰσι; Καὶ γώ· Ἰσραηλιταί εἰσι; Καὶ γώ· σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; Καὶ γώ· διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; Παραφρονῶν λαλῶ, ὑπὲρ ἐγώ· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις. Ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον, τρεῖς ἐρόραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρεῖς

ἐνανάγησα, νυχθημερόν ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα· ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις ληστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἔθνων, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσῃ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις· ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι· χωρὶς τῶν παρεκτὸς ἢ ἐπισύστασις μου ἢ καθ' ἡμέραν, ἢ μέροςνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν. Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχῆσομαι. Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Ἐν Δαμασκῷ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν, πιάσαι με θέλων, καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχάλασθην διὰ τοῦ τείχους καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Καυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι· ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὄπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου. Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων, εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ. Καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς εἶδεν, ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρήτα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι. Ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου καυχῆσομαι, ὑπὲρ δὲ ἑαυτοῦ οὐ καυχῆσομαι, εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου. Ἐὰν γὰρ θελήσω καυχῆσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων, ἀλήθειαν γὰρ ἐρῶ· φείδομαι δὲ μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ. Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατάν, ἵνα με κολαφίσῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ὑπὲρ τούτου τρις τὸν Κύριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ εἴρηκέ μοι· ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμις σου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Ἦδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλούια. Ἦχος α'.

Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ ἁγίων.

Εὐαγγέλιον. Εἰς Ἀπόστολον (Λουκ. ι' 16 - 21).

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ...
Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Ἀποστόλων ἡ καλλονή, καὶ ἐθνῶν ὁ κήρυξ, καὶ διδάσκαλος καὶ φωστήρ· χαίροις Ἐκκλησίας, ὑφηγητῆς ἀπάσης, καὶ μέγας λαμπαδοῦχος Παῦλε Ἀπόστολε.

Δίστιχον

Ὑμνον σοι Ἀπόστολε Παῦλε ὑφαίνει
Πιστῶς σοι θαρρόησας Γεράσιμος ἤδη.

